

, met zetel te

eiseres, hebbende als raadsman Mter.

, advocaat te

tegen

VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in de persoon van

woont kiezend op het kantoor van haar raadsman, te

verweerster, hebbende als raadsman Mter.

, advocaat te

I. Rechtspleging

De dagvaarding werd betekend op 28 maart 2002.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de bundels van partijen.

De partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in de openbare terechtzitting van woensdag 17 augustus 2005.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werd in acht genomen.

II. Ten gronde

A. Gegevens en voorwerp van de vordering

1. Blijkens de voorgelegde stukken heeft de vordering betrekking op een bouwwerk dat door eiseres werd opgericht te , ten kadaster gekend onder

2. Voor genoemd bouwwerk werden volgende processen-verbaal van vaststelling opgemaakt:

* P.V. van 1 maart 2001: *'volgende constructie wederrechtelijk in stand wordt gehouden en gebruikt: plaatsen en uitbaten van een verkoopsburo'*

* P.V. van 6 november 2001: *'volgende werken en handelingen wederrechtelijk in uitvoering waren en in stand werden gehouden: negeren en doorbreken van de op 5 maart 2001 bekrachtigde stopzetting van het wederrechtelijk gebruik van het geplaatste gebouw, en verder gebruiken als verkoopsburo'*

* P.V. van 24 januari 2002: *'volgende werken en handelingen wederrechtelijk in uitvoering waren en in stand werden gehouden: negeren en doorbreken van de op 9.11.2001 bekrachtigde staking van het wederrechtelijk gebruik van het geplaatste gebouw, en verder gebruiken als verkoopsburo'*

* P.V. van 15 februari 2002: *'volgende werken en handelingen wederrechtelijk in uitvoering waren en in stand werden gehouden: negeren en doorbreken van de op 25.01.2002 bekrachtigde staking van het wederrechtelijk gebruik van het geplaatste gebouw, en verder gebruiken als verkoopsburo'*

Op elk van deze P.V.'s volgde een mondeling en ter plaatse meegedeeld bevel tot *'stopzetting van het wederrechtelijk gebruik van het verkoopsburo'*, bevelen die naderhand telkenmale werden bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur overeenkomstig artikel 154 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (verder: DRO).

3. De vordering van eiseres strekt ertoe de opheffing te horen bevelen van de uitgevaardigde en bekrachtigde stakingsbevelen, evenals van *'eventuele stakingsbevelen die nog zouden worden uitgevaardigd terloops de procedure'*.

B. Beoordeling

1. Voor zover de vordering van eiseres betrekking heeft op mogelijke toekomstige stakingsbevelen, dient zij als onontvankelijk te worden afgewezen nu eiseres daaromtrent niet beschikt over een reeds verkregen en dadelijk belang.

2. Eiseres is van oordeel dat van enige stedenbouwkundige inbreuk geen sprake kan zijn, nu zij ten tijde van de stakingsbevelen beschikte over een tijdelijke vergunning, daterend van 14 november 2000 en geldend tot 31.12.2002.

Eiseres stelt immers dat de haar ter kennis gebrachte beslissing tot schorsing van deze vergunning, daterend van 5 december 2000, niet binnen de vooropgestelde termijn van 40 dagen is gevolgd door een bericht van intrekking of vernietiging van de vergunning, waardoor de schorsing zou zijn vervallen.

Van een inbreuk zoals bedoeld in artikel 146 DRO (zie artikel 154, 1ste lid DRO) zou in die omstandigheden geen sprake zijn, zodat geen staking kon worden bevolen.

Eiseres betwist niet dat het College van Burgemeester en Schepenen te _____ op 12 december 2000 een beslissing tot intrekking van de genoemde tijdelijke vergunning heeft genomen. Deze beslissing wordt overigens door beide partijen voorgelegd. Eiseres stelt enkel dat deze intrekking haar nooit werd ter kennis gebracht.

Zowel eiseres zelf, als verweerster leggen een kopie voor van een brief die de Technische Dienst van op 13/12/2000 aan eiseres heeft gericht en waarbij haar kennis werd gegeven van de 'beslissing S.C. 12.12.2000'.

Eiseres betoogt dat zij deze brief nooit heeft ontvangen.

De bewering van eiseres komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Uit de historiek van de feiten blijkt dat reeds op 1 maart 2001, zijnde minder dan vier maanden nadat eiseres de tijdelijke vergunning bekwam, het bevel werd gegeven tot stopzetting van het 'wederrechtelijk gebruik'. Eiseres betwist niet dat zij conform artikel 154 DRO kennis kreeg van opeenvolgend het opgestelde proces-verbaal, het stakingsbevel en de bekrachtigingsbeslissing.

Niettegenstaande eiseres thans beweert dat zij in de vaste overtuiging was dat zij over een geldige, want niet geschorste, noch vernietigde vergunning beschikte, blijkt uit de door beide partijen neergelegde stukken dat eiseres op het proces-verbaal, het stakingsbevel en de bekrachtigingsbeslissing op geen enkele wijze heeft gereageerd.

Eenzelfde stilzwijgen legde eiseres aan de dag n.a.v. het tweede mondelinge stakingsbevel daterend van 6 november 2001.

Eiseres heeft voor het eerst gereageerd nadat haar bij brief van 13 november 2001 een administratieve geldboete werd opgelegd wegens het doorbreken van het naderhand bekrachtigde stakingsbevel van 1 maart 2001. Het is pas in haar verzoek tot kwijtschelding van deze geldboete, daterend van 22 november 2001, dat eiseres voor de eerste maal heeft opgeworpen dat zij over een (tijdelijke) vergunning beschikte, gelet op het vervallen van de meegedeelde schorsing.

Uit het stilzwijgen van eiseres zoals hoger geschetst, kan niet anders dan afgeleid worden dat eiseres wel degelijk in kennis werd gesteld van de beslissing tot intrekking van haar tijdelijke vergunning d.d. 12 december 2000.

Ten onrechte werpt eiseres dan ook op dat zij op het ogenblik van de diverse stakingsbevelen over een rechtsgeldige vergunning beschikte.

3. In de opeenvolgende processen-verbaal van vaststelling werd door de daartoe aangewezen ambtenaar telkenmale vastgesteld dat door huidig eiseres een verkoopsburo werd geplaatst en uitgebaat, en dat dit gebeurde zonder dat daartoe de vereiste stedenbouwkundige vergunning voorhanden was.

De vaststelling opgenomen in de voorliggende processen-verbaal, gelden tot bewijs van het tegendeel (artikel 148, 1ste lid DRO).

De argumentatie van eiseres dat verweerster niet bewijst dat het geplaatste gebouw gebruikt werd als verkoopsburo, is dan ook onjuist.

De bewijslast ligt in deze bij eiseres, die dient aan te tonen dat in tegenstelling tot wat blijkt uit de processen-verbaal, er geen sprake was van een inbreuk zoals bedoeld in artikel 146 DRO (zie artikel 154, 1ste lid DRO).

Eiseres werpt in eerste instantie op dat een werfkeet/werfbureel niet vergunningsplichtig is in toepassing van artikel 3.1' van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

Deze argumentatie is niet ter zake dienend, nu uit de vaststellingen -tot bewijs van het tegendeel (zie hoger)- blijkt dat in casu sprake was van een verkoopsburo en niet van een werfkeet/werfbureel.

Noch de eigen fotoreportage van eiseres, noch haar bewering dat zij op andere plaatsen beschikt over een verkoopsburo, laten enige conclusie toe omtrent het gebruik van het aan de orde zijnde gebouw.

In laatste instantie verwijst eiseres naar een uittreksel uit een proces-verbaal van 11 maart 2002. Dit proces-verbaal dateert van (ruim) na de aangevochten stakingsbevelen, zodat daaruit geen enkel nuttig besluit te trekken valt omtrent het gebruik van het gebouw ten tijde van de onderscheiden stakingsbevelen.

Conclusie is dan ook dat eiseres niet slaagt in de op haar rustende bewijslast, zodat de bijzondere bewijswaarde van de diverse processen-verbaal overeind blijft.

4. Gesteund op de vaststellingen opgenomen in de diverse processen-verbaal, waarvan in het kader van huidig geding het bewijs van het tegendeel niet werd geleverd, staat de externe wettigheid van het stakingsbevel vast. Alle procedure- en vormvereisten werden immers in acht genomen.

Blijft de controle op de interne wettigheid van de beslissing.

Artikel 154 DRO bepaalt dat de aangeduide personen de staking van het werk, handelingen of het gebruik 'kunnen' bevelen. Vast staat aldus dat de overheid desbetreffend over een niet gebonden, discretionaire bevoegdheid beschikt.

Een discretionaire bestuurshandeling kan wegens haar inhoud slechts door de rechter onrechtmatig worden bevonden indien zij *kennelijk onredelijk* is, d.w.z. geen redelijk denkend bestuur tot die beslissing kon komen (zie Boes, M., 'Rechter en bestuur. Redelijkheid, zorgvuldigheid en marginale toetsing', in Liber Amicorum Jan Ronse, Brussel, Story-Scientia, 1986, 8-9).

Valt de beslissing binnen de marge waarbinnen naar redelijkheid verschillende beslissingen kunnen worden genomen, moet de rechter zich ervan onthouden zijn eigen oordeel over wat redelijk is, in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur (Ronse, J., 'Marginale toetsing in het privaatrecht', T.P.R., 1977, 209).

De aangevochten beslissingen kunnen m.a.w. slechts marginaal getoetst worden (zie Lindemans, D. en Eyskens Thomas, in Hubeau, B.(ed), Ruimtelijke Ordening & Stedebouw, Artikelsgewijze commentaar, art. 154/13, nr. 18).

In geen geval kan de opportuniteit van de bevolen stakingen worden beoordeeld (vgl. Cass., 15 juni 2004, www.cass.be, rolnr.

De Rechtbank is van oordeel dat de opeenvolgende stakingsbevelen niet kennelijk onredelijk zijn.

De argumenten die eiseres aanbrengt om het tegendeel hard te maken, overtuigen niet. Eiseres verwijst in de eerste plaats naar het gegeven dat het gebouw op het ogenblik van het eerste stakingsbevel reeds 9 jaar was opgetrokken, zodat de stakingsbevelen laattijdig zouden zijn.

Het argument van eiseres is niet correct, nu in de aangehaalde periode van 9 jaar niet minder dan drie (tijdelijke) vergunningen werden verleend, waarvan de laatste pas werd ingetrokken bij beslissing van 12 december 2000. Dit betekent dat de eerste staking van het gebruik werd bevolen minder dan 3 maanden na de kennisgeving van de beslissing tot intrekking van de laatst door eiseres bekomen tijdelijke vergunning. Deze termijn is zonder meer aanvaardbaar.

Waar het gebruik van het gebouw werd geïmposeerd, is meteen ook voldaan aan de vereiste van het preventieve karakter van de genomen maatregel.

Eiseres houdt verder voor dat de stakingsbevelen in voorliggend geval een 'zware en onevenredige maatregel' waren, met 'zware persoonlijke gevolgen' voor eiseres.

Eiseres kan niet worden gevolgd. De opeenvolgende stakingsbevelen beoogden immers het gebruik van het gebouw, niet het gebouw op zich. Aldus is het onjuist te stellen dat louter op basis van de aangevochten stakingsbevelen eiseres genoodzaakt was het gebouw zelf te verwijderen, en aldus haar werfkeet verloor.

Tot slot dient rekening te worden gehouden met de goede ruimtelijke ordening. De inplanting en uitbating van het verkoopsburo gebeurde in een zone voor voetweg, zodat de goede ruimtelijke ordening, anders dan eiseres betoogt, wel degelijk werd geschaad.

De vordering dient afgewezen te worden als ongegrond.

Omtrent de kosten

Eiseres dient als in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de kosten.

OM DEZE REDENEN

Wij, _____, Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, zitting houdend in kort geding, bijgestaan door _____, adjunct-griffier.

Wijzend op tegenspraak en in eerste aanleg,

Alle andersluidende en meeromvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet ter zake dienend en/of overbodig;

Wijzen de vordering af als onontvankelijk voor zover zij betrekking heeft op eventuele stakingsbevelen die nog zouden worden uitgevaardigd terloops de procedure.

Wijzen de vordering voor al het overige af als ongegrond.

Veroordelen eiseres tot de kosten van het geding, aan de zijde van eiseres niet te begroten, nu ze ten hare laste blijven, en aan de zijde van verweerster begroot op 118,99 euro rechtsplegingsvergoeding.

Deze beschikking is ingevolge artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek bij voorraad uitvoerbaar.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **kort geding** in het gerechtsgebouw te Brugge op **veertien september tweeduizend en vijf**.

Aanwezig zijn:

_____, Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg
_____, adjunct-griffier